

HỒI 38

HẢI NGOẠI TAM SÁT

Thúy Thúy vừa nói đến đây bỗng nghe sau lưng có tiếng gió động, biết có người ám kích. Triển Bạch vừa xoay người định né tránh. Thúy Thúy giơ tay ra sau, hai ngón tay kẹp dính chiếc khăn thêu như một mũi tên phóng tới!

Triển Bạch kinh hãi quay đầu nhìn lại thấy Uyển Nhi đang đứng gần đó mặt trắng nhợt đang trừng mắt nhìn chàng. Không ngờ công lực của Uyển Nhi lại tiến bộ nhanh chóng đến như vậy!

Chàng ngạc nhiên kêu lên:

- Thì ra là muội! Muội làm sao lại có mặt ở đây?

Uyển Nhi giọng lạnh như băng, nói:

- Sông núi vô chủ người đến được ta không đến được sao? Hừ người ghét ta đến phá rối hai người...

Triển Bạch đỏ mặt, lúng búng - Ý của ta muốn nói muội bị thương nơi Kim phủ, làm thế nào mà đến đây được...

Triển Bạch vốn không khéo ăn nói câu nói vừa rồi của chàng càng khơi dậy nỗi uất ức trong lòng Uyển Nhi. Mắt nàng chột đỏ lên như sắp khóc đến nơi!

- Việc ta bị thương có quan hệ gì tới người đâu? Ta có chết cũng chẳng cần người quan tâm!

Nói đến đây nàng phát hiện ra ngay sau lưng Triển Bạch xuất hiện một quỷ diện quân nhân. Lúc này rõ ràng nàng thấy một thiếu nữ...

Triển Bạch nhìn thấy vẻ kinh hãi của Uyển Nhi vội quay lại xem, thì ra Thúy Thúy đã mang mặt nạ vào lướt tới rút xoạt Vô Tình bích kiếm sau lưng Triển Bạch quát:

- Á là ai?

Triển Bạch lạnh người, chàng nhớ lại đêm qua Thúy Thúy giết một lúc mấy mạng người mà không hề run tay, vội bước ra chắn ngang trước mặt Thúy thúy nói:

- Để ta giới thiệu nhị vị với nhau, vị này là Uyển Nhi cô nương, còn đây...

Không chờ Triển Bạch nói hết, Thúy Thúy đã lạnh lùng cắt ngang:

- Hừ! Thì ra các người đã biết nhau từ trước! Người với hắn có quan hệ gì? Nói mau!

Triển Bạch không ngờ máu ghen của Thúy Thúy còn có phần hơn Uyển Nhi. Hơn nữa giờ này quan hệ giữa chàng và Thúy Thúy không còn là quan hệ bình thường nữa, vội đỡ lời:

- Uyển Nhi là... nghĩa muội của ta....

Thúy Thúy quát:

- Ta không hỏi ngươi! Đừng xen vào!

Nàng quay sang Uyển Nhi:

- Còn ngươi làm gì mà đứng lạng ra đó! Mau trả lời cho thực câu hỏi của ta, bằng không đừng trách ta không nể mặt!

Uyển Nhi thông minh tuyệt đỉnh, lúc này nhìn từ sau lưng rõ ràng nàng nhận ra Triển Bạch đang đầu tựa vai kề với một thiếu nữ, sau đó lại nhìn thấy đối phương với gương mặt góm ghieếc cứ ngỡ là mình hoa mắt. Nhưng giờ đây nàng đã nghe ra giọng lưỡi của đối phương sắc mùi ghen tuông, lại thấy vẻ thẹn thùng của Triển Bạch...

Vậy là đã rõ, vẻ bên ngoài góm ghieếc của ả này chỉ là cải trang mà thôi.

Nàng cười lạnh một tiếng nói:

- Ngươi là gì của Bạch ca ca mà dám hung hăng với ta như vậy?

Thúy Thúy cũng không phải tay vừa:

- Ta là thê tử của chàng! Ngươi...

Uyển Nhi cười lạnh ngắt lời:

- Thật là mở miệng không biết xấu! Bạch ca ca của ta chưa hề kết hôn, có đâu....

Thúy Thúy vung Vô Tình bích kiếm trong tay quát:

- Câm miệng!

- Hừ! Bộ dạng như ngươi mà cũng dám tự xưng là thê tử của Bạch ca ca?

Thúy Thúy không nhịn được nữa múa kiếm nhằm Uyển Nhi thích tới.

Võ công của Thúy Thúy cao cường lại ra tay trong lúc nóng giận, muốn một kiếm bằm vằm tình địch ra trăm mảnh mới hả dạ. Không ngờ Nhiếp Không hoá ảnh thân pháp của Uyển Nhi đã luyện đến mức lộ hỏa thuần thanh, kiếm của đối phương đã nhanh, nàng còn nhanh hơn. Thân hình nàng như ảo ảnh tan ra trước mũi kiếm của Thúy Thúy đồng thời phản công một chưởng!

Triển Bạch đứng bên ngoài kêu:

- Dừng tay! Hai ngươi không được đánh nhau!

Vừa quát thân hình cũng lướt tới định can ngăn, không ngờ lúc chàng vừa sấn vào vòng chiến thì chưởng phong của Uyển Nhi cũng vừa cuống tới, không kịp tránh né chàng đành giơ chưởng đón lấy.

"Bùng!" một tiếng, cả hai đồng loạt choạng thối lui.

Uyển Nhi ngỡ Triển Bạch bênh vực cho quý diện thiếu nữ ăn hiếp mình, tức giận quát:

- Người bênh ả đánh ta...

Triển Bạch chưa kịp lên tiếng biện minh thì Thúy Thúy đã xuất thủ lần thứ hai.

Triển Bạch nghe tiếng gió động, đồng thời thấy bích quang lóe lên, vội quát lớn:

- Dừng tay?

Nhưng xem ra Thúy Thúy không có ý định nghe lời chàng. Triển Bạch nhanh như chớp thi triển một chiêu "Tiết Quan Điểm Nguyên" chop về phía cổ tay Thúy Thúy định đoạt kiếm lại.

Với võ công của Thúy Thúy nàng có thể dễ dàng biến chiêu quay lại tấn công Triển Bạch, nhưng nàng không muốn đả thương chàng, nên nàng thu kiếm lùi lại.

Uyển Nhi đang lúc máu ghen đang sôi trào, thi triển Suu Hồn chỉ, cách không điểm tới Tâm Dư huyết của Thúy Thúy.

Triển Bạch thấy Uyển Nhi thi triển Suu Hồn chỉ, sợ Thúy Thúy bị thương nên vội vàng lấy thân mình đỡ, Uyển Nhi tuy lòng đang tức giận nhưng cũng sợ Triển Bạch bị thương nên vội vàng thu thế.

Trong khi đó thì Thúy Thúy lại mang kiếm tấn công!

Triển Bạch đỡ trước chắn sau miệng không ngừng kêu hai người dừng tay, nhưng hai nàng vẫn chưa chịu dừng tay.

Có điều hai nàng tuy ra chiêu rất mãnh liệt nhưng vì sợ đả thương làm Triển Bạch nên hễ thấy chàng đứng chặn ở giữa liền thủ thế lại. Tuy vậy cũng khiến Triển Bạch quay như con vù giữa kiếm ảnh chỉ chưởng của hai nàng.

Do cử động nhiều các dây vải buộc tẩm chặn quần trên người chàng lại long ra.

Chàng vừa điểm chân tung người đón một chưởng của Uyển Nhi thì tẩm chặn tuột rơi xuống đất! Liền Thúy Thúy đã thấy qua cảnh tượng này, lại nhờ chiếc mặt nạ che mặt nên không đến nỗi nào. Chỉ có Uyển Nhi, nhìn thấy thân thể lỏa lồ của Triển Bạch lập tức thẹn mặt đỏ đến mang tai, quay đầu bỏ chạy.

Thúy Thúy cười lạnh quát:

- Muốn đi thì để mạng lại!

Dứt lời, bỏ mặc Triển Bạch phi thân đuổi theo Uyển Nhi. Triển Bạch cũng then đến đồ mắt tía tai, vội vàng kéo tám chân trở lên cột vội cột vàng lại rồi cũng phi thân đuổi theo, sợ hai nàng xảy ra thương vong, bất kỳ ai bị thương vong chàng cũng khó xử như nhau. Nhưng thân pháp của hai nàng quá nhanh, chàng đuổi qua hai ngọn núi vẫn không thấy bóng dáng hai nàng. Triển Bạch sốt ruột gia tăng cước lực thoáng cái đã qua một ngọn núi nữa, trước mặt là một hiệp cốc.

Hiệp cốc này hai bên là vách núi dựng đứng, trong cốc thì khá bằng phẳng lại không có cây cối, phóng mắt nhìn xuống giữa cốc thấy tụ tập hàng trăm người đứng thành một vòng tròn lớn. Trong khoảng trống giữa vòng tròn thấy có người đang động thủ, chốc chốc lại vọng ra tiếng chưởng phong chạm nhau nghe âm âm. Đảo mắt nhìn một vòng Triển Bạch nhìn thấy Uyển Nhi và Thúy Thúy đứng lẫn trong đám đông, xem ra trận đấu có hấp lực đủ để hai nàng quên cả việc đánh nhau.

Triển Bạch cũng động tính hiếu kỳ phi thân xuống cốc, nhưng khi đến gần đám đông chàng bất giác ngần người. Vì đám đông tập trung các cao thủ của tứ đại hào gia, quá nửa trong số đó từng bị hãm trong Thạch Cơ đại trận của Kim phủ. Lại một điều là tất cả đều trừng mắt nhìn đến xuất thần vào đấu trường mà quên cả sự có mặt của các cao thủ Kim phủ, những kẻ mà mười mấy ngày trước còn là kẻ thù không đội trời chung của họ!

Bởi vậy sự xuất hiện của Triển Bạch chẳng có ai chú ý đến.

Chàng nhìn vào bên trong thấy sáu người đang quần đá kịch liệt, dưới đất đã có hơn chục tử thi nằm la liệt, bên ngoài có không ít người hộc máu tươi, tất cả những người đó đều là cao thủ của tứ đại hào gia.

Nhìn lại sáu người đang ẩu đá, một lão nhân râu dài tới ngực, một xú lão phụ mặt đầy nếp nhăn, một hòa thượng thấp mập trông như chiếc trống. Ba người này mặt rất lạ, nhưng nhìn cách phục sức thì không giống như Trung Nguyên nhân sĩ. Ba người kia một là Ma Vân Thủ Hường Xung Thiên, một là Huyết Chương Hỏa Long Diêu Bính Côn và một người nữa chàng chưa từng gặp nhưng nghe danh đã lâu, đó là Độc Kiếm Linh Xà Du Hóa Nam. Cả ba đều là thủ hạ của An Lạc công tử.

Xem ra trận đấu này nhằm vào Vân Mộng sơn trang.

Triển Bạch phóng mắt nhìn quanh, quả nhiên thấy An Lạc công tử cùng Vân Tống Long, vẻ mặt cả hai trông rất nghiêm trọng, mắt không lúc nào rời đấu trường, chừng như sự thành bại của ba thủ hạ có quan hệ rất lớn đối với Vân Mộng sơn trang.

Đặc biệt An Lạc công tử mặt hẳn vẻ ung dung tự tại thường ngày, tay nắm chặt quyền sách rách, trán lấm tấm mồ hôi. Phía đối diện là bạch y thư sinh, người đã từng gặp Triển Bạch trong ngôi miếu đồ khuyên chàng nên tránh xa

Thúy Thúy. Mặc dù trời khá lạnh nhưng gã không ngừng phe phẩy chiếc quạt bạc, vẻ mặt mỉm cười tự tại, chững như không có chuyện gì xảy ra.

Trong đấu trường Hường Xung Thiên đấu với lão nhân râu dài. Diêu Bính Côn đấu với? xú lão phụ, Du Hóa Nam đấu với hòa thượng lùn. Người của Vân Mộng sơn trang càng đấu càng lộ bại tướng, đặc biệt là Hường Xung Thiên, năm xưa lão một mình lãnh đạo bảy tiêu cục cả dãy Triết Đông. Ở Nhạn Đãng sơn một chưởng đánh chết tên đại đao Thiết Kỵ Kim Đao Đới Đông Dục khiến thịnh danh chấn động ca giang hồ. Qua hơn chục năm khổ luyện công lực lão có thể nói thẳng tiến bội phần, trong Vân Mộng sơn trang được xưng là cao thủ của các cao thủ. Lúc này tay lão cầm thanh Tử Kim điện quang đao, tựa như hồ thêm cánh, tả thủ dùng chưởng hữu thủ dùng đao thi triển như gió, dù một giọt mưa cũng khó lọt qua.

Nhưng Hường Xung Thiên lại nguy cấp nhất trong ba người của Vân Mộng sơn trang, điều này chứng tỏ lão nhân râu dài võ công cực kỳ cao thâm.

Lão nhân râu dài với đôi nhục chưởng và công lực hùng hậu bức Hường Xung Thiên liên tiếp thối lui. Bất kể Hường Xung Thiên dùng đao hay chưởng, chiêu thức vừa phát động đã bị chặn đứng, khổ chiến một hồi Hường Xung Thiên mồ hôi như tắm, trong khi lão nhân râu dài vẫn ung dung như không.

Diêu Bính Côn đấu với lão phụ nhân tình hình cũng chẳng khả quan hơn. Triển Bạch đã từng nếm qua uy lực của Hồng Sa Huyết ảnh chưởng. Nhưng dưới tay lão phụ nhân, Hồng Sa huyết ảnh chưởng đã không phát huy nổi tác dụng. Cả kỳ hình binh khí Tiên Nhân chưởng cũng chẳng làm gì được đối phương, mà chỉ có thủ chứ không công.

Chỉ có Du Hóa Nam nhờ vào thanh Uy Độc Lam kiếm và một ngọn Thiết Tuyển linh xà đấu bình thủ với hòa thượng lùn.

Triển Bạch chẳng hiểu vì sao song phương lại đấu sống chết với nhau như vậy, càng không hiểu Tứ đại hào gia xưa nay thế như nước với lửa giờ lại cùng quan tâm đến cuộc chiến này đến xuất thần như vậy. Không lẽ cuộc đấu này có một ý nghĩa rất trọng đại?

Bỗng nghe lão phụ nhân lên tiếng:

- Lão bắt tử! Người còn chờ gì nữa mà không thanh toán tên đó cho xong? Bên ngoài còn nhiều người chờ người đưa về âm phủ đó!

Lão nhân râu dài cười lớn:

- Lão tặc bà! Trung Nguyên võ lâm toàn là phường giá áo túi cơm, khiến ta đánh không đã thèm!

Vừa nói vừa hạ sát thủ, song chưởng chộp tới, cười lạnh nói:

- Người chết cũng đừng oán ta, tại lão tặc bà bảo ta giết người đó!

Hướng Xung Thiên thành danh trên giang hồ bao năm nay, làm sao chịu nổi sự nhục mạ nguyền này? Biết rõ mình kém xa đối phương cũng gầm lớn một tiếng, hữu thủ Tử Kim điện quang đao thi triển một chiêu "Lang Quyền lưu sa", tả thủ một chưởng "Loạn thạch băng sơn", liều một phen cùng đối phương lưỡng bại câu thương.

Lão nhân râu dài cười ha hả, song chưởng lật ngược, hai luồng chưởng kinh như núi ập tới, Hướng Xung Thiên rú lên một tiếng thê thảm thân hình tung lên không văng ra khỏi vòng chiến. Ngay đan điền bị thanh Tử Kim điện quang đao trong tay lão cắm phập vào! Không ai nhìn thấy lão nhân râu dài thi triển thủ pháp gì khiến đối phương tự quay đao giết mình!

Lão nhân vuốt râu cười lớn:

- Lão tặc bà! Ta đã giải quyết xong tên tiểu tử rồi, đang chờ ngươi ra tay đó!

Lão phụ nhân cất giọng ồ ồ đáp:

- Nội ba chiêu ta sẽ giải quyết xong tên tiểu tử này!

Các nhân vật của Vân Mộng sơn trang đều là những người ít nhiều có danh vọng ở Trung Nguyên lại bị đối phương gọi là tiểu tử này tiểu tử nọ khiến mọi người đều nổi giận. Nhưng vì võ công đối phương quá cao cường nên mặc dù giận nhưng không ai dám xuất thủ.

Nhưng Diêu Bính Côn vốn cao ngạo tính lại nóng như lửa nghe lão phụ nhân khinh khi mình, nộ hỏa xung thiên quát:

- Chớ cuồng ngạo! Lão phụ liều mạng với ngươi!

Dứt lời tả chưởng sờ vào ngực một cái, lật chưởng ra ngoài, chưởng tâm đỏ như máu.

Lão phụ nhân cười khăng khắc nói:

- Tiểu tử! Ngươi có sát cho tay đổ máu cũng chẳng ích chi. Coi lão bà bà đưa ngươi đi gặp Diêm Vương!

Lão phụ nhân chưa dứt lời Diêu Bính Côn gầm lên một tiếng Hồng Sa huyết ảnh chưởng vận toàn lực kích tới.

Một luồng nhiệt khí xé gió ùn ùn kích tới lão phụ nhân.

Lão phụ nhân song chưởng đẩy ra, một luồng khí âm hàn mang theo khói trắng mờ mờ cuộn cuộn nhằm luồng nhiệt khí cuốn tới. Hai lòng kinh khí chạm nhau phát ra những tiếng nổ lộp bộp liên hồi. Diêu Bính Côn thối lui mấy bước lớn, gương mặt vốn đỏ hồng của lão đã chuyển sang trắng nhợt.

Diêu Bính Côn run run giơ Tiên Nhân chưởng lên...

Lão phụ nhân cười lớn nói:

- Tiểu tử! Ngươi phải cảm ơn ta vì biến ngươi từ màu đỏ thành màu trắng!

Bỗng lão nhân râu dài quát lớn:

- Coi chừng ám khí!

Vừa quát vừa tung một chưởng.

Nhưng đã trễ, chỉ nghe "tách" một tiếng, một lưỡi lửa thè ra nhằm lão phụ nhân cuốn tới.

Trong khi đó Diêu Bính Côn đã bị chưởng của lão nhân râu dài kích văng ra xa.

Lão phụ nhân nghe lão nhân nhắc nhở vội kích ra một chưởng, chỉ nghe phát ra một tiếng nổ nho nhỏ, một chùm lửa xanh bắn ra tung lóc, vài đốm lửa văng trúng người mục phát cháy xanh lè...

Đồng thời muôn ngàn đốm lửa văng ra ngoài chạm vào áo quần, da thịt hay cây cỏ cũng đều bốc cháy, khiến quần hào kêu lên kinh hãi đập lửa trên người mình và cả trên người đồng bọn.